

První díl série o Fredriku Beierovi
Smělý a nápaditý nový hlas skandinávské krimi

VÍDEŇSKÉ BRATRSTVO

INGAR JOHNSRUD

Host

VÍDEŇSKÉ BRATRSTVO
INGAR JOHNSRUD

VÍDEŇSKÉ BRATRSTVO

INGAR JOHNSRUD

BRNO 2016

Copyright © Ingar Johnsrud, 2015
Published by agreement
with Salomonsson Agency
Cover photo credit: untitled photo by eflon
(www.flickr.com/photos/eflon/5028370554/),
CC BY 2.0, modified
Translation © Eva Dohnálková, 2016
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

This translation has been published
with the financial support of NORLA.
Překlad této knihy vychází s laskavou
finanční podporou nadace NORLA.

ISBN 978-80-7491-800-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-801-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-802-5 (Formát MobiPocket)

V každé populaci, jakou jest například společnost lidská, hraje výběr — selekce — rozhodující význam. Čím striktnější selekce, tím lepší se druh uchová.

Tento výběr nejlepších, nejživotaschopnějších jedinců svého druhu původně zajišťovala příroda sama a lidé, kteří jednali v souladu s ní. První „zásahy“ lidské se totiž přírodě nevzpěčovaly, nýbrž přírodě napomáhaly v jejím díle. Že prostředky k tomu využívané jeví se nám bezohlednými, jazykem dnešním bychom snad řekli až hrůznými, je ovšem věcí jinou. Jest otázkou, zda se doba dnešní, která svojí dopomocí všemu slabému a neduživému směřuje v krajnost zcela opačnou, nedopouští nových hrůz, které se mohou hrdě měřit s barbarstvím dob minulých.

Z úvodu knihy *Rasová hygiena* od Jona Alfreda Mjøena, Nakladatelství Jacoba Dybwadse, 1938.

Jon Alfred Mjøen zemřel v roce 1939.

ČÁST PRVNÍ

Letuška v pološeru rychlými pohyby sklidila ták s netknutým uzemým lososem, mořským okounem z Bosporu a vídeňským štrúdllem. Pohyby měla tak zautomatizované, že mohla klidně zavřít oči. Nechala ruce pracovat a letmo na něj pohlédla. Stejně jako mnohé další, kteří jej viděli zblízka, ji výraz v jeho tváři zarazil. Jako by na tom obraze bylo cosi rušivého, co nelze přesně popsat. Když se natahovala po láhvi od šampaňského, položil svoji ruku na její. Okamžitě ucukla.

Opatrně povytáhl stínidlo na okénku. Spolucestující spali. Ve skle se odráželo světlo blikající na vnější hraně křídla. Dole, hluboko dole ubíhaly shluky zlatavých bodů. Evropa. Je to už dávno. Zavřel oči, ukazováčky uhladil okraj masky na krku a začal vzpomínat, co prožil.

V mírném odpoledním vánku líně tančil zvířený prach a žhnoucí slunce skryl bledý šedomodrý závoj. Náhorní plošina ležela tisíc metrů nad mořem, kde byl řidší vzduch a slabý odpor větru. Lepší podmínky už si nemohl přát.

Leželi bez hnutí na kamenném schodě, za pootevřenými dvířky na vrcholku starého minaretu. Venkovní teplota přesahovala čtyřicet stupňů. Tady uvnitř se vzduch alespoň trochu pohyboval, ale pořád tu bylo vedro k zalknutí.

Ulevil unaveným očím. Zamrkal a zadíval se dolů do stínů. Dobře totiž věděl, že Velryba situaci sleduje teleskopem. Schůzka trvala už skoro čtyři hodiny. Jestli se chce guvernér vrátit do svého opevněného domu dřív, než padne noc, bude se muset brzy vypravit na cestu.

Velryba mu zaklepal na rameno. Věděl, co to znamená, a nabí. Přiložil oko k optice zbraně. Uviděl neomítnutou, červeno-hnědou zeď a balkonové dveře, které otevřel prostovlasý muž v tmavé vestě. Jmenoval se Hassam a měl na sobě světlou tradiční halenu *perahan tunban*, kterou s oblibou nosilo mnoho afghánských mužů. Tento informátor sem guvernéra vylákal.

Hassam ustoupil a nechal postaršího muže, aby si na kovaném balkonu vybral místo, kam se postaví. Byl to guvernér Osman Abdullah Kamál. Zaměřovací terčik klouzal z hnědého turbanu na plný šedavý vous. Zdálo se, že oba muži stojí mlčky. Hleděli na maková pole.

Kvůli zpětnému nárazu ztratil svůj cíl z očí, ale když zbraň sklonil, viděl, že patrona 338 Magnum Lapua zasáhla Kamála skoro pět centimetrů vpravo od středu hrudi. Střela by klidně mohla skončit i na horším místě, a stejně by pořád dokázala zabít, ale i tak ho to zamrzelo. Místo toho, aby se guvernérovi na bílé haleně objevila rudá díra velikosti pomeranče, mu téměř rozerval hrudník vejpúl. Krvavá fontána pokryla světle rudou barvou balkon, Hassama i zeď za nimi. Guvernér se zapotácel a padl na dveře. Ty jeho pohyb prudce zastavily a on zůstal v jakémsi zvláštním mírném předklonu stát, dokud křehké dřevo dveří nepovolilo a mrak zvířeného prachu nenapověděl, že jeho tělo dopadlo na zem.

Nabití zbraně. Zvuk prázdné nábojnice dopadající na schod.

U guvernérových nohou v sandálech se krčil Hassam. Možná se modlil. Možná zpanikařil. Možná hrál divadélko pro členy ochranky, kteří se přihlíželi. To bylo jedno. Střelec upravil míření, započítal odpor větru a stiskl spoušť. Chvilku nato přepadlo Hassamovo tělo na bok. Mozek, krev, zbytky vlasů a lebky vykreslily na hliněné zdi oranžovorudou svatozář.

Vrah zamrkal a představil si, že jeho oko je fotoaparát a mrknutí že je ten kratičký, stěží postřehnutelný okamžik, kdy se za-

vírá závěrka a čas se zastaví. Tahle chvíle patřila jemu a navždy si ji uložil.

„Sbohem, Hassame,“ konstatoval Velryba.

Střelec sbalil zbraň do šátku. Zatímco Velryba skládal teleskop, vstal a sešel po třech kamenných schodech až ke svázanému muži, který ležel na odpočívadle pod nimi. Kolem zaschlé krve na čele bzučelo několik much. Starý imám měl přes oči pásku, a tak nebylo poznat, zda je při vědomí, či nikoliv. Dýchal rychle a přerývaně. Střelec vytáhl z pouzdra na stehně pistoli. Velryba neznatelně zavrtěl hlavou: „Není třeba.“

Před minaretem si podali ruce.

„Organizace ti přeje hodně zdaru v Norsku,“ řekl Velryba.

Střelec sykl.

„Fredrik Beier. S měkkým i, ne s ypsilon.“

„Adresa?“

„Veselá šest, ve čtvrti Majorstua.“

„To je Heineckeho dvůr?“

„Cože?“

„Ten dům, ve kterém bydlíte, se myslím jmenuje Heineckeho dvůr. A narodil jste se...?“

„...tady v Oslu. Je to důležité?“

„Omlouvám se. Šlo mi o rok. Kolik vám je let?“

„Čtyřicet osm. Je mi čtyřicet osm.“

Policejní důstojník v koženém křesle natáhl mohutnou ruku. Uchopil lžičku, kterou dostal k rozpustné kávě, a otáčel s ní tak dlouho, dokud v ní nezahlédl svůj matný odraz. V zohýbaném kovu spatřil proužky na stránicích elegantních moderních šedavých brýlí, které mu zakrývaly spánky. Úzký pěstěný knírek najednou vypadal, jako by mu ho v opilosti kdosi namaloval na obličej.

Před ním seděl služební psycholog. Nad ním visel plakát s Ernestem Hemingwayem, vysvlčeným do půli těla. Spisovatel s neutrálním výrazem ve tváři pózoval s dvojhlavňovou puškou.

„Hemingway se zastřelil, že?“

„Stejně jako jeho otec.“

„Není to zvláštní, že si psycholog vyvěsí fotku chlapa, co si uštěřil hlavu?“

„Asi stejně zvláštní, jako že zrovna vy bydlíte ve Veselé ulici,“ vrátil mu to psycholog a neomylně pohodil hlavou směrem k tlusté lékařské kartě, která ležela na stole mezi nimi.

Policista nepřátelsky zafuněl. Ta adresa je zcela náhodná.
„Ten byt vybírala bývalá manželka.“

„Takže jste byl ženatý. Co děti?“

„Tři... Dvě. Dvě, jsem chtěl říct.“

„Tři, nebo dvě?“

„Jedno umřelo.“

„To mě mrzí. Co se stalo?“ mozkovlez s dvojitou bradou si utáhl gumičku ve vlasech.

To sem si přicházeli policisté z celého města vylít srdce. Z pachu zášti, nedostatečnosti a strachu, které se tu dennodenně zapíjely do špinavě bílých zdí, se mu navalovalo. Ordinace psychologa byla velká jako vězeňská cela a Fredrik Beier potřeboval vzduch. Vstal a ošuntělý kožený potah sedačky zavrzal. Když stál zpříma, téměř se dotýkal stropu. Postavil se k oknu. Zažloutlé závěsy povlávaly přes deštěm zmáčený hliníkový rám okna.

Psycholog se ani nenamáhal, aby se otočil, a když se Fredrik zadíval jeho směrem, zahlédl jenom rozčuchaný culík a lesknoucí se zpocené temeno. Pod ním, v láku z nejhrůznějších tajemství místních policistů, se nachází mozek. Tenhle chlap funguje jako žumpa pro všechny policisty z Osla. Ani ho nenapadne, aby se s ním bavil o svém synovi.

„Děti žijí s vámi?“

Fredrik si promnul oči. „Ne, žijí v Tromsø. S matkou. S Alicí. A jejím novým manželem.“

Když se znovu ukládal na pohovku, bolestivě mu luplo v koleni. „Nejsem tady z vlastní vůle. Mohl jsem si vybrat tohle, nebo dlouhodobou dovolenou.“

Psycholog si prstem přešel záhyb mezi bradami. „Takže si myslíte, že nejste nemocný?“

Tón jeho hlasu nemohl nikoho nechat na pochybách, jak hluboce pohrdá těmi, kteří si diagnózu stanovují sami.

„Psychicky?“ opáčil Fredrik a podíval se na něj. „Ne.“

Nad náměstím u Hlavního nádraží viselo šedivé červencové nebe. Za okénky automobilu se míhali osloští občané s deštníky a v bundách do deště. Fredrik sklopil stínítko, podíval se na sebe do zrcátka a rukou si projel nakrátko střižené vlasy. Pak vytáhl z kapsy své nové brýle. Měly kovové obroučky a velká, téměř hranatá skla. Připadalo mu, že vypadá jako nějaký východoněmecký agent, a ta představa se mu líbila. Stiskl rty, prstem přešel po kníru a kradmo pohlédl na spolujezdce.

„Kari Lise Wetrevová,“ zopakoval podporučík Andreas Figueras o trochu hlasitěji než předtím a bubnoval prsty na volantu. „Neměla od nás jednu dobu ochranku?“

Fredrik si opřel hlavu o dřevěné kuličky opěrky: „Z toho šlo.“

Kolega mlaskl, jako že mu to došlo. Zrovna odbočovali na Královu ulici, směrem k liduprázdnému centru, které sestávalo z kanceláří a administrativních budov — útočišti zbloudilých turistů, druhořadých úředníků a městských prostitutek. Posmutnělá čtvrt, nazývaná Kvadrát.

„Ještě jednou, o co v tom případě šlo?“ ozval se Andreas. „Něco s homosexuálama?“

„No. Viděla, jak někdo zmlátil dva homosexuály před kinem Colosseum. Pár dnů před procesem jí zavolal nějaký chlap a vyhrožoval, že jí prořízne břicho, jestli bude svědčit. Zastrášoval víc lidí, ale protože je to docela známá osoba, byl z toho poprask.“

„Jo, to je jasný, že se s ní jednalo jinak. Zasraní politici,“ zavřel Andreas a stáhl si brýle z šedivých kudrnatých vlasů na nos. Andreas měl o pár let víc, a přesto byl Fredrikův podřízený.

„Souvisí to nějak s tímhle případem?“ pokračoval, když se Fredrik nijak neměl k tomu, aby si taky zanadával na politiky, kteří vyhráli volby.

„Ne, nic tomu nenapovídá.“

„Ale teď zmizela její dcera, ne?“

„Dcera a vnuk. Patří údajně k nějaké divné církvi.“

„Jinými slovy — další zavržený případ,“ zasténal Andreas a vystrčil svoji širokou bradu viditelně vpřed. V těch nemnohých chvílích, kdy nebyl rozčilený, patřil díky svým hlubokým hnědým očím, olivové pleti a hranatému obličejí k nejpohlednějším policistům ve městě.

Fredrik zavřel oči a pomyslel na ženu, se kterou se zanedlouho setkají. Měla tak vybraný vkus, až bylo těžko uvěřit, že je Norka. Poté, co — podle médií — prohrála otevřenou bitvu o předsednictví Křesťanské lidové strany, působila jako její místopředsedkyně. Na televizní obrazovce patřila k těm několika málo politikům, kteří vypadali mile, aniž měl člověk pocit, že se přetvařují.

Zaparkovali na šterkovém prostranství před osloským Domem vojenských organizací — elegantní budovou připomínající osekáný dřevěný špalek — který zdí přiléhá k Akershuské pevnosti. Fredrik si upravil manšestrové sako a bílé tričko si zastrčil do kalhot. Dlouze se zadíval na kolegu. Andreas vlastnil tři žlutobílé košile, troje šedé kalhoty a dvě obepnutá saka. Slušelo mu to a Frederik ho zřídka kdy viděl v něčem jiném.

„Je tam nějaká slavnostní akce pro veterány z války,“ vysvětloval Fredrik, když minuli dva zaslepené kanóny u vstupních dveří. Uvnitř byly cítit krevety a citrony. Ve velkém slavnostním sále seděly stovky životem zkušených mužů a několik žen. Bojovníci proti nacistům, islamistům a bojovníci za mír. Ministru obrany a několika známým veteránům přidělili čestná místa pod portrétem královského páru. Kari Lise Wetreová byla na

druhé straně sálu, v místech, kde se pod stropem skvělo zlatě vymalované královské volební heslo *Vše pro Norsko*. Zapáleně hovořila se svými spolustolovníky. Jeden z nich byl statný zrzavý padesátník s vousem připomínajícím ztuhlou ochlupenou larvu, v druhém případě šlo o sešlého staříka. Kdysi dávno mu něco znetvořilo tvář. Vypadalo to na popálení. Kůži na hlavě měl z velké části zkrabatělou a vybledlou jako karton, který navlhl a znovu uschnul. Křídově bílé ruce spočívaly na zaobleném držadle černé vycházkové hole.

Fredrik se prodral mezi stoly a Wetreová si ho všimla. „Jsem nadporučík Beier. Telefonovali jsme spolu...“

Politička se usmála.

„Pánové, tak to se budu bohužel muset omluvit. Pane Beiere, tohle je pan Stein Brønner, válečný historik,“ usmála se směrem k larvímu vousu. „A tohle je Kolbein Ihme Monsen. Pan Monsen je jeden z našich hrdinů z druhé světové války.“

Veterán ho pozoroval tmavýma, jasnýma očima. „Beier...“ zamumlal Fredrik. Potřásli si rukou. Pak stařík z náprsní kapsy vytáhl kostěnou krabičku s ozdobným vyrytým nápisem *KIM* a rozložil ji ve skládací hřebínek. Třaslavě si sčísil zbytky vlasů na krku.

Andreas na ně čekal v jednom z bočních salonků. Na zdech visely ručně malované mapy a obrazy důstojníků, kteří je provtávali pochmurnými pohledy.

Politička se nezdržovala zdvořilostními frázemi: „Jsem opravdu zklamaná, že to trvalo tak dlouho. Je to víc než měsíc, co jsem vás kontaktovala.“

Andreasovi se neklidně zablýsklo v očích.

„Vaše dcera je dospělá,“ začal. „Ani s jistotou nevíme, zda došlo k nějakému trestnému činu, mohlo se prostě stát, že si nepřeje...“ podíval se na ni přes brýle, „být s rodiči v kontaktu.“

Wetreová se nadechla, ale Fredrik ji předběhl:

„Můj kolega chce říct, že jsme nejdřív museli podniknout nějaká opatření, vzhledem k povinnosti zachovávat mlčenlivost a tak.“ Rychle pokračoval: „Sociální pracovníky i nás situace vašeho vnuka dost zneklidnila. Jmenuje se William, že?“

„William David Wetre Andersen,“ potvrdila. „Brzy mu budou čtyři roky.“

„Přesně tak. No, sociální pracovníci s tím náboženským sborem, do kterého vaše dcera patří, měli problémy už dříve. Zahájili jsme tedy vyšetřování a vycházíme z toho, že by mohlo jít o zmizení.“

„Dobře,“ řekla Wetreová a pronikavě se zahleděla na Andrease. Posadili se.

Kdyby měl hádat, řekl by, že je jí čtyřicet pět, ale věděl, že už má přes padesát. V době, kdy usilovala o post předsedkyně, používali často její věk jako argument proti ní. Tmavé vlasy měla na krku sčesané a oblékla si úzký šedý kostýmek. Na krku jí visel malý stříbrný křížek.

„Anetu jsem neviděla půl roku, ani jsem s ní nemluvila,“ začala.

Hlas posadila hlouběji, než když spolu hovořili předtím. Očividně chtěla ukázat, že své pocity zvládá. Běžný rys lidí, kteří jsou zvyklí, že se na ně ostatní dívají. Pohrdají slabostí. Nejvíce svojí vlastní.

„Většinou je to tak, že jsou rodiče zoufalí, když jejich děti rebelují. Když se opijí, experimentují s drogami, souloží, co já vím... U nás to tak nikdy nebylo. Moje dcera je na mě našťvaná, protože si myslí, že jsem příliš liberální. A já jsem našťvaná na ni, protože zmizela s mým vnukem. A protože je to konzervativní megera,“ usmála se slabě a pokračovala:

„Pro Anetu...“ opřela se a židle zavržala. Upřeně hleděla ke stropu, jako by kdesi mezi štuky nacházela slova, která hledala. „Aneta žije jen Bohem.“

Wetreová měla lesklé pěstěné vlasy a každičkový pramínek ji snad poslouchal na slovo.

„Začalo to v pubertě. Aneta s námi nechtěla chodit do kostela, protože neuznávala ženské kazatelky. Nebo homosexuální kněží. Nebo změny v liturgii. Myslela si, že církev pošpinila svého vlastního Boha.“

Wetreová se zasmála a zavrtěla hlavou. Vrásky kolem očí měla možná maličko hlubší, než kolik odhalovaly televizní

kamery, ale Fredrika skoro zneklidnilo, jak neskutečně se politička podobá svému alter egu z televize. Dokonale nanesený nenápadný make-up, červené rty jako symbol důvěryhodnosti a lidského tepla. A i něco víc, uvědomil si zdráhavě. Tón rtěnky byl dokonale zvolený tak, aby působil smyslně, ale ne vulgárně. Jak elegantní. To, co na první pohled vypadá jako rtěnka, je ve skutečnosti znamení, které apeluje na hlavy, srdce a penisy.

Vpravdě hodno političky.

„Ale stejně jsme se tak nějak respektovaly. Změnilo se to, když se dala dohromady s Božím světlem... s tím sborem, jak tomu říkáte.“

Zrzavý švédský číšník jim přinesl kávu. Dokud stál u stolu, Wetreová mlčela.

Před sedmi lety začala Aneta navštěvovat mše Božího světla, jakési sekty odpadlíků z Filadelfie. Nechala studii na laborantku jen několik měsíců před tím, než měla skládat poslední zkoušku.

„Taková blbost,“ ulevila si politička. Dýchala těžce. „Pak Aneta prodala byt na Svatojánském kopci, který jsme jí koupili, a nastěhovala se do sboru. Tam potkala Pera Olava, Williamova otce. Nechtěli se brát v kostele, ale nějaký obřad asi měli. Nás nepozvali.“

Wetreová rychle zamrkala a hubenými ukazováčky si přejela pod očima. „To všechno se muselo stát hrozně rychle, protože si nedovedu představit, že by Aneta s někým spala, pokud by ten vztah nebyl... požehnaný, jestli chápete. Není taková...“

„Ne, to tak opravdu nezní.“

„Ale štěstí trvalo jen krátce. Per Olav zemřel nedlouho poté, co se William narodil. Nějaká infekce. V nemocnici nám toho moc neřekli. Životní loterie. Nebo Boží vůle. To záleží na tom, koho se ptáte,“ řekla Wetreová přemýšlivě.

Andreas vzhlédl od poznámkového bloku: „Kde ten sbor sídlí?“
„V Mariánském údolí. Na statku, kterému říkají Sluneční paseka. Nesmíme je s manželem navštěvovat. Aneta říká, že je nesmí navštěvovat nikdo. Takové mají paranoidní opatření.“

Wetreová propnula prsty a pozorovala své dokonale nalakované červené nehty.

Aneta rodiče navštěvovala. Ne pravidelně, ale čas od času. Možná ji dojalo, jak matka plakala, když uviděla vnuka, možná se v ní hnulo špatné svědomí, že opustila krásný život, který jí rodiče připravili. Ale teď už uběhlo půl roku. Půl roku bez jediného slůvka.

„Účastnila jsem se v rozhlase debaty o dívkách a potratech. Já jsem proti potratům, ve straně nenajdete moc lidí, kteří by byli pro, ale taky si uvědomuji, že se můžou vyskytnout situace, kdy je potrat jednou z alternativ. Aneta to zřejmě poslouchala. Rozčílilo ji to, křičela na mě, jestli bych si přála, aby šla s Williamem na potrat.“ Wetreová obrátila oči v sloup. „Jako kdyby to s tím nějak souviselo. Měla pocit, že posuzuji dílo Stvořitele, že se stavím proti Bohu. Od té doby nejsme v kontaktu.“

Sklopila oči. „Během těch posledních měsíců jsem jí volala každý den. S manželem jsme jí poslali nespočet zpráv, prosili jsme ji, ať se ozve, jestli je vůbec naživu. Dvakrát jsme jeli na ten statek, ale tam nás jenom nevlídně odbyli. Mají u cesty své lidi. Strážce.“

Zachytila Fredrikův pohled. „Kvůli náboženskému sboru!“

Venku Wetreová schovala Fredrika pod svůj černý deštník. Loukali se Dolní zámeckou ulicí podél cihlové zdi Ministerstva životního prostředí. Kolem nich se snášel jemný letní deštík. Andreas už odjel autem zpátky na ředitelství.

„Co o tom náboženském sboru víte? O tom Božím světle?“ zeptal se Fredrik.

„Pamatujete si na Bjørna Alfsena mladšího?“

Zavrtěl hlavou.

„Rodiče i starší bratr Bjørna Alfsena zahynuli při autonehodě a jemu jako jedinému dědici rodinného podniku Alfsenových lesních závodů spadlo do klína několik set milionů korun. Kdyby s nimi nakládal rozumně, mohl ještě teď patřit mezi nejbohatší muže v Norsku, ale on všechno prodal krátce poté, co zemřel jeho dědeček, někdy v polovině sedmdesátých let. Během chvilky dokázal rodinné dědictví rozházet — večírky a nezdařilé investice. Hodně peněz utopil v nějakém diamantovém dole v Jihoafrické republice. Spolupracoval s apartheidním režimem, ale podvedli ho místní obchodníci. Začátek osmdesátých let prožil víceméně před soudem — samé bankroty a naštvání finanční partneri.“

To je prokletí bohatých, napadlo Fredrika. První generace peníze vydělá, druhá rozmnoží a třetí je rozhází. Vlastně to není zas až tak divné — člověk si těžko váží něčeho, o co nikdy nemusel usilovat.

„Na delší dobu se pak stáhl z veřejného života, ale v polovině devadesátých let se najednou zase objevil. Jako vlivný sponzor letničního hnutí.“

„Takže se znovu vzmohl?“

„Nevím. Tyhle děti bohatých rodičů mají přece vždycky někde ulité nějaké peníze. Najednou byl hrozně konzervativní, co se týká otázek životních hodnot, a začal od církve, kterou podporoval, něco vyžadovat. A mnohým se jeho požadavky nelíbily. Rozkmotřili se a on z církve vystoupil. A založil svoji vlastní sektu.“

„Boží světlo,“ konstatoval Fredrik.

„Dokonce si říká pastor.“

Fredrik zabloudil očima k fasádám hrázděných domů na christianském trhu. Nacházely se tu jedny z nejstarších budov

ve městě, postavené lidmi, kteří měli hodně peněz. Dnes už je nikdo nezná. Kolem nich těžce produněla tramvaj, až jim asfalt zavibroval pod nohama.

„Boží světlo, vlastně si vzpomínám. To musí být tak jedenáct dvanáct let. Hlásali něco násilného, ne?“

„Ano. Brojili proti společnosti, o které tvrdili, že morálně upadá,“ řekla Wetreová. „Protestovali proti výstavbě mešit a před nemocnicemi, kde se prováděly potraty. Účastnili se sňatků homosexuálů a dělali tam nechutné věci. Nebo demonstrovali před kostely, kde celebroyaly ženy. Domnívali se, že Bůh nás potrestá, že poslední soud je nevyhnutelný... Ale pak se nějak uklidnili. Zmizeli. Popravdě, myslela jsem si, že ta sekta zanikla.“

Před budovou parlamentu se zastavili, aby se rozloučili. Před budovou, kde Kari Lise Wetreová prožila větší část svého dospělého života jako veřejně činná osoba. Napadlo ho, jaké asi je mít matku, která vlastně patří všem. Nejde v tomhle případě právě o tohle? O opožděnou mladickou revoltu fracka jedné političky?

„Proč říkáte, že to je sekta?“

„Protože to je sekta. Věří, že mají absolutní pravdu. Silný vůdce. Izolace na statku. Proroctví o soudném dni,“ počítala na prstech. „To je jak vystřižené z učebnice. Co myslíte, je to vhodné místo na to, aby tam někdo vyrůstal?“ Na odpověď nečekala. Namísto toho mu podala ruku.

„No. Mám před sebou volby, které musím vyhrát. Díky, že nám pomáháte. Vážíme si toho. Manžel a já.“

Usmála se. Jako v televizi.

Pach hnijící hlíny se mísil s vůní vypečené slaniny.

Fredrik odsunul jedno křídlo balkonových dveří do strany a mžoural na nevelký dvůr městského domu pod sebou. Ovanul ho chladný letní vzduch a ztvrdly mu bradavky. Vyklonil se přes okraj balkonu, oběma rukama zvedl pohupující se zavěšený truhlík a postavil jej na betonovou podlahu. Mezi prsty na nohou se mu řinula zapáchající hnědá tekutina. Rostliny, jejichž světle modré a červené květy měly kvést pod letním sluncem, visely celé oslzlé přes okraj květináče. Začínal červenec.

Ve dveřích zahlédl sám sebe. Měl na sobě jenom světlé džíny. Když truhlík zvedl, rozbolelo ho koleno a uvědomil si, že zase kulhá. Z jeho úzkého obličejce vystupovaly lícní kosti. Slabý knírek směřující ke koutkům byl jakýmsi přežitkem z mládí. Několikrát jej oholil, ale nikdy si na svůj obličej bez něho nezvykl. Obočí měl výrazné a pod ním úzké oči. „Koukáš jak starej labrador,“ řekla mu, když se na ni znovu pokládal. „Nejde odmítnout.“ Věděl, že má psy ráda, ale ta poznámka se mu nelíbila.

Zastavil se v průchodu do kuchyně. Už dlouho tu takhle nestál. Jako host. Žil tu sám, ale rozhodně to nebyla žádná staromládenecká nora. Linku měl uklizenou, nádobí naskládané v myčce a většinu prázdných lahví v igelitových taškách. Stěny byly bílé, jenom nad sporákem se střídaly červené a oranžové kachličky. Trochu řvavé, to byl její nápad. Když se odstěhovala, sundal plakát s Eiffelovkou i druhý s kouřící kočkou s lorňonem. Chtěl si tam vyvěsit svoje — černo-žlutou kopii fotografie Rolling Stones před koncertem v Altamontu v devětašedesátém, poutač festivalu na ostrově Kalvøya z roku 1977 s kapelou

Smokie jako hlavní hvězdou a s německým dvouplošníkem ří-
tícím se k zemi. Ale prozatím zdi zůstávaly holé. Namísto toho
tu byla ona. Zase.

Její nahý zadek hned vedle sporáku. Pohledem spočinul na
těch velkých bílých polokoulích, jedna z nich byla ještě pořád
zarudlá. Z této bezpečné, zakulacené základny vyrůstala nej-
krásnější část jejího těla — anatomicky dokonalé prohnutí pá-
teře centrující pas doprostřed těla, které se díky tomu podobalo
violoncellu. Léta a gravitace na ní zapracovaly, zakulatily ji a ne-
chaly na ní své stopy. Tak, jako vlny ohladí úlomek pazourku.
Zralé ovoce, napadlo ho a pozoroval ji přimhouřenýma očima.

„Na co se díváš?“

Přehodila si rozčuchaný culík přes rameno a podezíravě se
na něj zahleděla.

„Co myslíte, paní Beierová?“

Alice se otočila a on se usmál. V ruce držela obracečku. A úpl-
ně nahá nebyla — kolem krku a pasu si uvázala jeho jedinou
zástěru. A její středně velké prsy se tak rýsovaly pod natištěným
zlatým tankem a tresčí hlavou. Byla v tom nějaká symbolika?
Každopádně ji nepochopil.

Potom se v tichosti najedli. Opečené kousky chleba, tuk, vaječné
žloutky a jezírka z rozvařených rajčat vytvářely na talířích zají-
mavou barevnou kombinaci. Fredrik upil vlažnou kávu, mlaskl
a prolístoval noviny Naše hospodářství, aniž by je vlastně četl.
Z přehrávače v pokoji slyšel skladby Diany Krall z playlistu, kte-
rý sestavil pro včerejší večer. Práce, kterou si s ním dal, se mu
rozhodně vyplatila.

„Škoda, že každý den v životě není jako tahle sobota,“ řekla
Alice.

Sklonila se nad telefonem, napsala zprávu a pokračovala:
„Letí mi to za pár hodin, tak vyrazím.“

Zvedla hlavu a škádlivě na něj pohlédla. Pozoroval ji. Jeho exmanželka už si oblékla nařasenou červenou halenku, která jí zakrývala postavu. Pojede domů do Tromsø, za Erikem, novým partnerem. K zeleným očím se jí sbíhaly jemné vrásky od smíchu a na nose šlo ještě pořád rozeznat několik pih.

„Netuší, že jsi tady?“

„Že s tebou spím? Myslím, že by ho to nenapadlo ani v nejdívočejším snu.“

„Nikoho dalšího nemáš?“

Alice zamávala řasami. „Ale no tak, Fredriku,“ zaváhala s odpovědí, „to by stačilo.“

Na okamžik se na něj pátravě zadívala. „A jak to jde s... s tou...“

„S Bettinou. S Bettinou je všechno v pohodě.“

„Ještě pořád se vidáte?“

„Ano.“

„Spíte spolu?“

„To si můžeš taky odškrtnout.“

„Tak fajn! Je na ni spoleh?“ zeptala se Alice asi o půltón vyšším hlasem.

„Docela jo.“

„Co že to dělá? Něco u policie, ne?“

Usmál se na ni. Věděl, že to ví. „Pracuje pro policejního ředitele.“

„Jo, vlastně! Tak to bylo.“

Odsunul dřevěnou stoličku, vstal a posbíral talíře. Chtěl změnit téma hovoru.

„Věděla jsi vůbec, že se tomuhle domu říkalo Heineckeho dvůr? Dostal jméno po architektovi, který ho stavěl. Nějaký Georges Heinecke.“

Alice se na něj tázavě zahleděla. „Odkdy tě zajímá architektura?“

„Hezký věci se mi líbily vždycky,“ opáčil a kývl směrem k horní polovině jejího těla. Přešla to.

„Říkal to služební psycholog.“

Na čele se jí objevila znepokojivá vráska, kterou tak nesnášel. Proč jí nic neřekl? Sakra. Vždyť jí to říká teď.

„Není to nic vážného. Jen mě to zase párkrát přepadlo. Strach, říkal ten chlapík.“ Přihlouple se usmál. „Myslí si, že to ‚souvisí se stresem‘. Řekl mi, že mám míň pracovat, takže se ta dovolená docela hodí. Už se na děcka těším.“

Alice se na něj podívala tím svým pohledem plným porozumění, kterým mu naznačovala, že je úplně nesvéprávný. Znáš tě, říkala mu tím. Znáš tě líp než ostatní. Líp než všichni kolem. Víš, co cítíš.

„Jaký je ten psycholog?“

„Netuším. Byl jsem tam jen pro razítko.“

Tázavě zvedla obočí.

„Jeden šéf si na mě stěžoval. Abych mohl dál dělat svoji práci, potřeboval jsem razítko.“

Alice si navlékla drahé průhledné pončo a on ji vyprovodil do chodby.

„Na ten pohřeb nepřijedu, to doufám chápeš. Byla by to pro nás s dětmi dlouhá cesta. A Jacob se Sofí ji sotva znali.“

„Ani jsem s tím nepočítal. Myslím, že mámu zvládnou pochovat sám.“

Položila mu ruku na tvář.

„Bettina přijde?“

Přikývl.

„Fajn. Možná přece jen nebude tak špatná.“

Falešně se usmála a rychle se objali. „Tak se opatruj, Fred-riku. Děti se těší. Táta jim chybí, však víš. Postarej se, ať si to užijí.“

„No jo,“ odpověděl a pleskl ji po zadku.

Jen co si otevřel plechovku Carlsbergu, zazvonil telefon. Nechal to záznamníku. V poklidu vypil pivo a pak si došel k nočnímu stolku pro mobil.

Z hlasové schránky se ozvala jeho nadřízená Synne Jørgensenová, která patřila k vedoucím Oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů osloské policie.

„Fredriku, zavolejte. Došlo k masakru. Náboženský sbor na místě zvaném Sluneční paseka. Posílám auto, vyzvednou vás.“

O čelní sklo pleskaly těžké kapky, stěrače se míhaly jako důtky galejníků a odháněly vodu pryč. Za okny Fredrik v rychlosti znamenal pole v Mariánském údolí a už uháněli dál.

U ruin kostela svaté Margarety na severní straně Mariánského jezera zapnul jeho mladý kolega modrý majáček a zpomalil. Od svatojánské noci uplynuly sotva dva týdny, přesto byla ne-sktečná tma.

Dokonce i postarší cyklisté dnes zůstali doma.

Odbočili z hlavní silnice. Jak stoupali do kopce, vystrídala pole neprostupný smrkový les a štěrková cesta se jím proplétala. Chvilí nato se stromy zbarvily modře a červeně od blikajících světél. Zastavili na konci dlouhé řady policejních vozů a záchranek.

„Díky za odvoz,“ poděkoval Fredrik a ze zadního sedadla vzal pláštěnku.

Vzduch byl chladný a déšť tlumil vůni vlhké hlíny a mechu.

Menší postava s vlasy znehybňnými gelem mu mávnutím naznačila, aby přišel pod hustý smrk. Policejní inspektorka Synne Jørgensenová.

„Dobrý večer,“ řekla jedním dechem.

Blikl zapalovač a Synne se narovнала a zhluboka si potáhla. V cigaretě zapraskalo. Na okamžik působil její oválný obličej s drobným plochým nosem a nenamalovanýma očima skoro spokojeně. Šátrala po pláštěnce a hledala kapsu, kam by vrátila krabičku cigaret.

„Jo, a je to dobrý večer?“ zeptal se.

Nakřčila nos.

„Je to docela síla, Fredriku. Máme tu pět mrtvých. Zastřeleni několika výstřely z blízka, jednoho zřejmě popravili v ložnici ještě v pyžamu. Žádní zranění, nikdo nepřežil.“ Konečně kapsu našla.

„Je Aneta Wetreová mezi...“ začal.

Synne mu skočila do řeči.

„Ne, všechno to jsou muži. Ale ještě vůbec nevíme, o koho jde.“

Udiveně se na ni podíval. „A víte určitě, že je to Sluneční paseka? Kde je zbytek sboru?“

Zatlačila jazykem zevnitř spodního rtu na jizvu po piercingu. „Na hlavní budově je nad vstupem velký nápis Sluneční paseka, takže jsem si tím celkem jistá. Ale není tu ani noha. Zbytek lidí z toho sboru prostě zmizel.“

Na tři šluky stáhla polovinu cigarety, típla ji, znovu vytáhla krabičku a nedopalek do ní vložila. Pak začala znovu šátrat po kapse.

„Pojďte se mnou,“ přetáhla si kapuci přes hlavu a vykročila do deště.

Lesem vedla úzká rozbahněná cestička. Došli na svažitou paseku, kde se v namodralém světle silných přenosných reflektorů hemžili policisté v pláštěnkách. Paseka měla rozměry basketbalového hřiště a na konci stála bílá vila. Napravo od ní si všiml nízké červené stodoly, na jejíž nájezdové rampě právě několik nebohých policistů vztyčovalo stan nad dvěma mrtvolami.

Uprostřed prostranství ležela další dvě těla. Jedno na zádech, druhé na boku a s podivně zkroucenýma nohama.

„Kdy se tohleto stalo? Kdo to ohlásil?“

Synne našlapovala zeširoka a vedla ho kolem mrtvol k vile. „Tísňová linka obdržela telefonát ve 12.56. Anonym. Určitě půjde o nějakou pomstu. Ve jménu Alláha.“ Ohlédla se přes rameno. „Chvilí trvalo, než to lokalizovali. Sluneční paseka není oficiální název.“

„Já vím,“ mumlal Fredrik. „Takže když jste mi volala...“

„...tak jsem si zhruba stihla udělat nějakou představu. Sebastian Koss je na cestě. Vyhlásili jsme úplnou pohotovost.“

Do vily se vstupovalo dřevěnými dveřmi. Nad vchodem visela široká deska, na které skutečně velkými písmeny stálo *Sluneční paseka*. Za dveře dali technici bednu s návkly, gumovými rukavicemi a rouškami. Jednu zeď v úzké chodbě zakrýval veliký obraz Ježíše v haleně, jak vystupuje ze zářícího slunce.

„Pomsta. Ve jménu Alláha,“ zopakoval Fredrik pomalu, když si sundával pláštěnku. „Takže myslíte, že šlo o nějaké náboženské vyrovnávání účtů?“

„Neříkal jste vy sám, že tenhle sbor islám hodně kritizoval? Že demonstrovali proti mešitám a tak?“ zeptala se ho.

„To jo, ale masová vražda je přece jenom trochu moc.“

„A je toho ještě víc,“ poznamenala Synne.

Jaké šílenství vede k tomu, že někdo navštíví sbor uprostřed lesa a popraví tam lidi jako dobytek? Fredrika napadlo, co si asi vrah nebo vrazi říkali, když vstoupili sem do chodby. Když uviděli nepravdělnou řadu háčků a jmenovky nadepsané rozklepanými písmenky, které tam vykreslily nemotorné dětské ruce. Zastavili se a přečetli si je? *Aneta*, stálo nad jedním opuštěným dřevěným háčkem. A *William*, hned vedle, nad věšáčkem s kšiltovkou ze zoologické zahrady ani ne metr nad zemí.

Když se dostali dovnitř, muselo tady vládnout hrobové ticho. Možná nahlédli do pokojíčku a viděli všechny hračky úhledně vyrované v krabicích. Možná zaznamenali vůni čerstvě vytřené podlahy v kuchyni, nepozorovaně se dostali do šicí dílny s košíky plnými pletací příze a šicími stroji zakrytými obaly, aby žádná dětská ručka nepřišla k úhoně, kdyby náhodou nějaký chlapec nebo děvče vylezli z postýlky dřív než dospělí. U schodiště do druhého patra jim muselo být už úplně jasné, že všichni spí.

Členové sboru byli bezbranní. Ale útočníci pokračovali. Vkradli se nahoru, kde byli lidé.

Nad schodištěm visel další obraz Ježíše Krista. Portrét o rozměrech jeden a půl krát jeden a půl metru. Kristus měl trnovou korunu a otevřenou ránu na čele. Pramínky krve mu stékaly po tváři. Ta přehnanost Fredrika nepřijemně zneklidňovala. Obličej byl zobrazen tak detailně, že to vypadalo, jako by je každý pór, každá drobná nečistota obviňovaly. Jako by se komusi přiblížili, ale nejenom to. Pociťoval něco silnějšího. Rozhořčení nad člověkem, který se sem rozhodl ten obraz pověsit. Byla to poslední věc, která obyvatele dřevěné vily každý den čekala. Každý večer cestou do postele míjeli Ježíšovo utrpení. A každé ráno, sakra. Ještě si ani nevyčistili zuby a nedošli si na záchod, a už se jim připomínalo všechno zlo světa.

V široké chodbě nad schodištěm bylo patrné, že odtud někdo ve zmatku prchal. Všechny dveře otevřené, oblečení a hračky ležely poházené u zdí, zarámovaná letecká fotografie usedlosti spadla na zem a sklo se rozbilo.

„Už se ozvali novináři?“ zeptal se Fredrik.

„Ne. A pokusíme se, aby to tak i zůstalo. Ráda bych to tady zmapovala, než se tu začnou motat fotografové.“

„Fajn. Měl bych varovat Kari Lise Wetreovou, než se jí z novin ozvou.“

Vydali se k místnosti na konci chodby. Šlo o malý, staromódně zařízený pokojík s háčkovanými záclonami v oknech a rozkvetlou begonii na parapetu. Na zemi ležela peřina. Obyvatel pokojíku, menší bledý muž v pruhovaném pyžamu, klečel před postelí. Tvář měl položenou na prostěradle. Velkýma skelnýma očima zíral do prázdna.

„To je pastor Alfsen,“ prohlásil Fredrik.

„Kdo?“

„Bjørn Alfsen mladší. Vedl celý sbor.“

Fredrik se sklonil a prohlížel si mrtvého. Měl prořídle, šedivé, nakrátko sestřižené vlasy. Vousy oholené do podkovy si pamatoval z fotografie, kterou mu poslala Wetreová. Těsně nad pravým uchem měl pastor malou rudočernou díрку. Matraci potřísnila temná krev.

„Popraven při modlitbě před postelí,“ konstatovala Synne.
„A podívejte, tady.“

Z náprsní kapsy vytáhla propisku a nadzvedla shrnuté prostěradlo. Prsty měl pastor oteklé až k prasknutí. Bylo to kvůli zelené hedvábné šále, která mu pevně stahovala zápěstí. Synne na šál zamířila propiskou a Fredrik zaostřil na umně vyvedený bílý nápis.

„Arabština.“

Když dorazili technici, byl Fredrik ještě pořád v ložnici Bjørna Alfsena. Prohlédl si během té chvíle obsah knihovny. Úplně dole ležely tlusté svazky starých poznámkových bloků, věci vytištěné z internetových stránek a okopírované texty volající do boje proti vši bezbožnosti světa, kterými členové sboru plánovali zaplavit celou zemi. Ale měl tam i recepty, žalmy, zápisky ke kázáním a zaprášený mobilní telefon.

Čtyři prostřední police byly pozoruhodně uklizené. V každé stály dvě fotografie a Fredrik si je důkladně prohlédl.

Pastor se nacházel na všech, ale měnili se lidé, se kterými na nich pózoval. Stál tam před zářivě bílou vilou, ve které ho teď našli mrtvého. Musel být překrásný letní den. Červenou proužkovanou košili měl na prsou rozepnutou a mžoural do sluníčka. Až příliš opálená pleť vypadala jako kůže starého muže. Bylo tam několik dětí. Dva třicátníci. Muž a žena. A Aneta a William. William vypadal na dva nebo tři roky, takže to mohlo být foceno vloni. Světlovlasý usměvavý kluk stál hned před pastorem. Na sobě měl zelené kraťasy a příliš velké tričko s nápisem *Pán je můj pastýř*. Alfsenovy snědé ruce spočívaly na chlapcových ramenou. Matka seděla na stoličce vedle nich a držela synovu ruku v klíně. Fredrik věděl, že jí je okolo sedmadvaceti, ale vedle autoritativního pastora vypadala skoro jako malá holka. Oči měla doširoka otevřené a jasné, slunce, které oslepovalo ty dva, jí zřejmě nevadilo. Do drobné tváře házel stín výrazný nos a dlouhé světlé vlasy jí volně povlávaly. Na sobě měla bílé šaty, kolena tiskla k sobě a nohy nechala bosé. Byla opravdu krásná. Mladší, světlovlasá verze své matky.

Na horní polici stály vyrovnané náboženské příručky, knihy žalmů a několik biblí. Jedna z nich se od ostatních lišila. *Die Bibel*, stálo zlatým písmem na omšelém hřbetě. Fredrik ji opatrně vytáhl a rozevřel ji. Na předšádku kdosi krasopisně vyvedl: *Professor E. Brinch. Unsere tiefste Dankbarkeit. Der Wiener Gesellschaft für Rassenpflege. Wien 1936.*

Fredrik se obrátil na techničku, která Alfsena ohledávala. Zdálo se, jako by jeho pohled vycítila.

„Je mrtvý už minimálně půl dne,“ oznámila a opatrně mrtvolu stiskla. „Střela zblízka, ale zbraň se mrtvého nedotkla. Tipovala bych vzdálenost tak mezi pěti a patnácti centimetry.“

Ukázala pinzetou na drobné částičky sazí po výstřelu kolem rány. „Malá ráže, ale ne zase tak malá, aby to neprošlo lebkou.“

I přesto, že byla od hlavy až k patě navlečená do igelitového overalu, vybavil si, že ji zná. Z jiných míst, kde lidé přišli o život. Ale na její jméno si nevzpomněl.

„Než ho otočím a mrknu se na tu ránu, co mu tam po výstřelu zůstala, bude mi to chvílku trvat. Tak jestli máte na práci něco jiného...“

Tereza se jmenovala. Tereza Grøftingová. Původně soudní lékařka, ale říkalo se, že se doškolila na kriminalistickou techničku proto, že má zálibu ve všem morbidním. Bylo jí něco přes čtyřicet, vedoucí skupiny techniků, svobodná s desetiletým synem.

Ignoroval její poznámku.

„Umíte německy?“

„Jo, vlastně jo.“

Překotkal pro ni text z předšádky bible.

„Profesoru E. Brinchovi,“ překládala. „Nejvřelejší díky. Popsáno Vídeňské bratrstvo pro rasovou hygienu. Vídeň 1936.“

Odkáslala si. „Celkem vtipné, když jde o pastora.“

„Jo, to bych řekl,“ odpověděl.

Když Fredrik znovu stanul na zápraží před vilou, byla už noc. Jaká to tu asi bývala idylka — slunečné letní večery na pasece uprostřed lesa, chladivé stíny, těžká vůně pryskyřice a hub mísící se s vůní posečené trávy, listí maliníků a čerstvé šťávy z černého rybízu. Dokázal si představit dětský smích, kvokání slepic ze stodoly, tlumený šum z kuchyně ve vile za ním. Teď bylo slyšet jenom hučení generátorů.

Děšť se proměnil v chladné mrholení, které se na něj lepilo jako vlhká deka. Nad těly v zahradě vztyčili stany. Kromě toho jeden vyrostl i na prostranství před stodolou — velký velitelský stan. Proč je zastřelili venku? Proč neleželi ve svých pokojích stejně jako pastor? Když mířil k tělům na plácku, zaslechl z velitelského stanu dunět dobře známý hlas. Dorazil Sebastian Koss.

Na Oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů na největší policejní stanici v Norsku existovala tři božstva — prvním byl všemocný otec, policejní ředitel Trond Anton Neme. Zjevoval se zřídka, ale vždy nad nimi kroužil. Vše viděl, dokázal přehlédnout jejich největší kopance, ale stejně tak mohla jeho ruka dopadnout při té nejmenší chybičce.

Ale Neme si nerad špinil ruce. K tomu si vybral své dvě opory — jednou z nich byla Synne Jørgensenová, která přešplhala všechny hodnosti v modré uniformě a dostala se až na vrchol kariérního žebříku, a ten druhý byl Sebastian Koss. Tenhle vznešený právník nikdy nezastíral, že policii pouze propůjčuje několik let svého života. Narodil se pro moc, peníze a vliv. Měl vytrénované tělo a bystrou hlavu obrostlou hřívou hladkých světlých vlasů, hubený obličej bez poskvrnky a na internetu vystupoval pod přezdívkou Legolas.

Společně měl tenhle nesourodý pár vést poměrně náročná vyšetřování vražd, násilí a dalších nepravostí, které obyvatelům a návštěvníkům Osla přišly na mysl.

Jednou věcí si mohl být policejní ředitel Neme naprosto jistý. Tihle dva inspektoři se proti němu nikdy nespolečí — byli jako jin a jang. Superman a Lex Luthor.

„Jørgensenová! Co tady do prdele dělá Fredrik Beier? Labilní policajti se nám na place motat nemůžou. Měl jsem za to, že jsem ho zaparkoval v kanclu na ředitelství v Grønlandu,“ duněl hlasitě jeho hluboký hlas. Fredrik se zastavil ve vchodu stanu a zíral přímo na Kossova záda v saku. Dva skoky a byl by na něm.

Synne, která inspektorovi sahala sotva do půlky prsou, rozčileně kontrovala: „Jednu věc si musíme ujasnit. Za Fredrika zodpovídám já a věřím mu. Takže ty si můžeš třeba...“

Přerušilo je Andreasovo hlasité odkašlání. Společně se dvěma dalšími policisty našel i on útočiště u masivní várnice v rohu. Teď se zašklebil a ukázal na Fredrika, který vkročil dovnitř.

„Taky vás rád vidím, Kossi,“ odušil temně Fredrik.

Policejní inspektor cosi zamumlal v odpověď.

„Fajn,“ konstatovala Synne.

„Všichni ven. Fredriku, vy tu zůstanete. Sebastiane...“ Přísně na něj pohlédla.

Zbytek policistů kolem Fredrika neochotně vyklusal do noci. Jen Andreas se mu podíval do očí: „Takovej zmrd...“ zamumlal dostatečně nahlas, aby to Koss zaslechl.

Fredrik s Kossem se posadili k vybledlému rozkládacímu stolu. Do desky kdosi vyryl penis a k němu mocná varlata. Fredrik prstem přejížděl po nerovné lince a civěl přes stůl. Synne štědře nabrala rozpustné kávy a zalila ji horkou vodou z termosky. Moc dobře věděla, že Koss má raději čaj.

„To já jsem ho našel, víš? Úplně bez sebe. Nedokázal to vysvětlit a válel se ve výslechovce u koše.“

Koss vypadal, jako že se dívá skrze Fredrika.

„Copak to nechápeš, Synne? Chlapi o tom mluví. Policisti musí mít jistotu, že se na sebe můžou spolehnout. A shodli jsme

se na tom, že Beiera odstavíme od velkých případů, které by v něm mohly... něco spustit. S tím, pokud vím, souhlasil i on, ne?“

Koss se na vratké židli opřel a založil si ruce. „Nemůžeme si hodit na plac plnej mrtvol takovou časovanou bombu. To nejde.“

Synne zavrtěla hlavou. „Ty meleš takový kraviny, Sebastiane. Fredrik je zdravý. Má na to papír, to dobře víš.“

Podívala se na Fredrika. „Chcete k tomu něco říct?“

„Ne. Chtěla jste, abych sem přijel. Tak jsem přijel. Nevadilo by mi, kdybych si mohl užít klidný léto...“ řekl a otočil se ke Kossovi, „zaparkovanej v kanclu v Grønlandu. Dělal bych na tom svým pohřešování. Problém je, že holka a dítě, který hledám, bydleli tady. Takže teď se z toho v podstatě stal můj případ.“

Koss podezíravě zamžoural na Synne. Ta si odkašlala, jako že to potvrzuje.

„Ve Sluneční pasece bydleli lidi ze sekty Boží světlo. Aneta Wetreová k nim patřila.“

„Dcera Wetreové z Křesťanské strany? Do prdele.“

O deset minut později se Fredrik venku potkal s Andreasem a s jízlivostí v hlase mu povyprávěl, jak na smrt bledý Koss volal řediteli Nememu, aby mu sdělil, že dcera a vnouče jedné z nejznámějších norských političek beze stopy zmizely. Neme z toho opravdu velkou radost neměl.

„Dobře mu tak, blbcovi,“ zavrčel tiše Andreas, když mířili k bílému stanu na louce.

Uvnitř klečeli dva kolegové ze soudního lékařství. Mrtvola s půlkou hlavy ještě pořád ležela s nohama rozhozenýma jako vyložené ručičky hodinek. Jeden z mužů v bílém vstal a šel k nim.

„Dva muži, oba kolem třiceti, zastřelení automatickou zbraní na poměrně krátkou vzdálenost. Jeden to dostal dvakrát, druhý třikrát. Když nepočítám kulku, která nám toho druhého, jak bych tak řekl, otevřela.“

„Chápu,“ zamručel Fredrik shovívavě.

Těmhle chlápům jejich práci nezáviděl. Jen díky takovému šibeničnímu humoru se jim dařilo všechny ty podělané dny přežít. Nahlédl jednomu z nich přes rameno. Oba mrtví měli boty nazuté naboso, na sobě tepláky a trička. Těla i oblečení promáčené skrz naskrz.

„Tohle vás asi bude zajímat,“ pohodil jeden z mužů hlavou k průhledným sáčkům rozloženým na celtě.

V jednom z nich byl pepřový sprej, ve druhém paralyzér. Pa-prsek, který měl zneškodnit útočníka, hroty nikdy nevypustily. Fredrik s Andreasem se na sebe podívali. Tohle byly zbraně určené k sebeobraně, v Norsku nezákonné. Proč si proboha sekta uprostřed ničeho pořizuje něco takového?

„Fredrik Beier! Je tu Fredrik Beier?“

Plátěné dveře stanu někdo prudce odhrnul a dovnitř nahlédl chlapík v bílém overalu a s kulatými brýlemi.

„To jsem já.“

„Pojďte.“

Muž spěchal přes prostranství ke stanu na rampě stodoly a zastavil se teprve uvnitř, před mrtvými těly. Hnusný pohled. Andreas zalapal po dechu.

Před nimi ležel muž a horní částí těla přepadával přes rampu. Vlastně — Fredrik předpokládal, že jde o muže. Nikdy nikoho tak rozstříleného neviděl. Nohy, hlava a všechny ty tělní klížky byly úplně rozervané. Míkinu s kapucí pokrývalo maso a krev a z obličeje už nezbylo vůbec nic.

„Nejmíň dvanáct zásahů. Na krátkou vzdálenost, z automatu. Hodně agresivní,“ oznámil technik věčně.

Fredrik na rozcupované tělo dlouho zíral, pak se mu zrak podařilo odtrhnout.

„Panebože.“

Podíval se na Andream. Bledý kolega bez hnutí civěl na mrtvolu.

Pod stehnem mrtvého ležel paralyzér. „Použitý?“

Technik zaváhal.

„Nevím, ještě jsme ani neskončili s focením.“

Fredrik se sklonil k rozstříleným nohám. Paralyzér někdo použil. Vzhlédl ke kolegům. Chlapík s brýlemi překročil druhou mrtvolu.

„Pojďte. Chtěl jsem vám ukázat tohle.“

Seskočil do zarostlého záhonu vedle rampy. Fredrik ho následoval. Technik oběma rukama odstrčil velký kus betonu. Masivní kovové panty nevydaly při pohybu těžké konstrukce žádný zvuk. Betonové dveře pokrýval kámen, takže s rampou splyvaly. Byly tlusté zhruba třicet centimetrů, téměř metr široké a vysoké stejně jako Fredrik.

„Co to tam do prdele je?“ vyhrkl Andreas, který je pozoroval seshora.

Technik tázavě pohlédl na Fredrika. „Jo. Co to tu do prdele je?“

Za drsnými betonovými dveřmi se nacházely další. Hladké, ocelové. Fredrik v odrazu zaznamenal svůj překvapený výraz. Byla to matná ocel bez jediného škrábnutí. Nikde žádná klika, jen malá prohlubeň přesně uprostřed dveří. Na displeji hned vedle nich blikalo šest zelených hvězdiček.

„Je otevřeno?“

„Zdá se, že jo,“ řekl technik.

Fredrik si navlékl latexové rukavice. V prohlubni nebylo kde se zachytit, takže se pokusil dveře odstrčit dopředu. Nepohnuly se. Vtom mu to došlo. Nebyly na pantech, ale posuvné.

Stačilo slabé zatlačení špičkami prstů a kdesi v konstrukci se hlasitě ozval posuvný mechanismus a dveře se lehce rozevřely jako japonská papírová zeď. Byly dvakrát silnější než obyčejné dveře a zdálo se, že jsou vyrobené z těžké oceli.

Za nimi se nacházela kruhová místnost o průměru sotva jeden metr, která však neměla žádnou podlahu. Namísto toho klesal dolů do tmy po bíle natřeném betonu hliníkový žebřík. Zářivka na zdi byla rozbitá.

„Vem si tohle.“

Andreas podával Fredrikovi baterku. Ten s ní posvítíl do temnoty. Měl pocit, že kdesi dole zahlédl podlahu.

„Jdu dolů.“

Baterku si vzal do zubů. Po pár metrech klesání zvuky shora odumřely a Fredrik slyšel jen jasné skřípění žebříku. Ale jak se blížil k podlaze, zaslechl i něco jiného. Nejdřív se ozýval hluboký kovový hukot. Pak přišlo cvaknutí a svistot vypouštění stlačeného vzduchu. Celá sekvence se opakovala v deseti- nebo jedenáctivteřinovém intervalu. Ještě pár příček. Tady. Pod nohama pevná zem. Instinktivně se skrčil. Popadl baterku a rozhlédl se kolem. Od obličejů nahoře jej dělilo asi šest metrů. Po pravé straně betonová zeď ustupovala a do tmy odtud ubíhala chodba. Odtud přicházel ten zvuk. Přišlo mu až neuvěřitelné, že se nachází ve sklepe pod stodolou. Vůně hlíny, hnojiva a plísně sem nepronikla. Ale přece jenom tady dole něco cítit bylo. Così nemocničního. Suchý vzduch. Minimálně dvacet stupňů. Než se vydal dál do chodby, zhasl baterku — dělala z něj až příliš dobrý terč. Musel se spolehnout na to, že ve tmě něco uvidí. Po deseti nebo dvanácti krocích chodba prudce zatáčela. Zaposlouchal se a vyhlédl za roh. Neproniknutelná tma, jen maličký proužek světla. Jako z pootevřených dveří.

Vyčkával. Zdálo se, že světlo v dálce pulzuje ve stejném rytmu jako zvuk. Světlá linie na podlaze pravidelně mizela. Fredrik se rozhodl a vyrázil vpřed.

Ten kravál vydával vzduchový píst. Nespokojeně kvílel, protože mu něco bránilo v jeho úkolu. Nemohl zavřít dveře. Così mu překáželo. Ranec. Lidský ranec. Těžké kovové dveře znovu a znovu narážely do zakrvácené hlavy. Fredrik hmatal po těle, až zachytil bezvládná ramena. Ze všech sil zabral a přetáhl tělo přes práh. Dveře zapadly. Tma. Předklonil se, zašátral kolem sebe a poslouchal.

Do prdele.

Rozsvítil baterku a spěchal zpátky k žebříku.

„Zavolejte sem záchranáře! Někdo to tu přežil!“

Záchranáři pracovali rychle a tiše.

Společně se dvěma uniformovanými policisty v helmách a se samopaly utvořili Fredrik s Andreasem kruh kolem bezvládného muže. Každý z nich mířil svojí baterkou na ruce zasahujících záchranářů.

Muž s pohmožděnou hlavou na sobě neměl totéž, co ostatní oběti. Mrtví lidé nahoře byli obutí naboso a vypadali, že se oblékali ve spěchu. Tenhle člověk měl utažené tkaničky, na sobě džíny se zapnutým páskem a přes košili natažený slabý svetr s věčkovým výstřihem. To nasvědčovalo tomu že byl vzhůru, když pachatel dorazil. Co to znamená? Znali se?

Výhled na hlavu Fredrikovi zakrývala záchranářova záda ve žluté bundě, ale stačilo mu, co z toho lesknoucího se obličje viděl, když se muže při čekání na pomoc snažil rozdychat — zavřené oči, pootevřená bledá ústa pokrytá rudobílou pěnou, světlé vlasy spleené krví. Že v těle ještě sídlí život, naznačoval pouze tichý, nepravidelný bublavý zvuk. Fredrik odhadoval, že je muži asi čtyřicet. Při pomyšlení na to, jak dlouho tam asi takhle ležel a kovové dveře mu deformovaly tkáň, chrupavky a lebku, se Fredrikovi udělalo nevolno.

Vůle žít je mimořádná. Už to viděl dřív — zmrzačená těla na zakrvácených místech činu, schoulená a tichá, jako kdyby bez života. Ale přece jenom se ukáže, že kdesi hluboko, nejhluběji, schoulené jako lidský plod, plápolá jakési mihotavé světýlko.

Stojí za to bojovat?

Později se s některými těmito schoulenými uzlíčky potkal. Ve výslechové místnosti. Na rehabilitaci. Spleť jizev a transplan-

tovaná kůže nasvědčovaly, že v těle se to za pomoci ocelových drátků a šroubů pomalu usadilo na stará místa, ale ty oči. Tiché, nekontrolovatelné hlasy. Třes. Opatrný soucit rodiny a přátel. Slintání a pach moči zachycené v plenách pro dospělé. Ani náhodou. Ani náhodou to za to nestojí. Ani náhodou nemá cenu něco takového přežít.

„Co myslíte?“

Právě připevňovali popruhy k nosítkům a Fredrik se snažil zachytit lékařův pohled. Ten neodpověděl. Místo toho stiskl rty a zavrtěl hlavou.

„Zbytek prohledáváme se zbraněmi. Rozkaz od Synne.“

Andreas podal Fredrikovi pouzdro s poloautomatickou pistolí značky Heckler & Koch. Polymerové pouzdro Fredrikovi ztěžko v dlani. Zkontroloval zásobník a přetáhl si přes hlavu neprůstřelnou vestu. Potil se. Nebyl neklidný — až doteď. To ta zbraň ho znervózňovala. Netěšila ho její váha na stehně ani myšlenka, jak ji stiskne v rukou. Kvůli tomu nepříjemnému pocitu pak i špatně střílel. Všiml si, jak se na něj Andreas dívá. Jako psycholog. Za okamžik se ho zeptá. Fredrik ho předběhl: „V pohodě.“ Dva policisté se samopaly se postavili každý na jednu stranu chodby, sklopili hledí přileb před obličej a čekali, až jim dá signál.

Když se dveře rozevřely, ozvalo se jenom tiché cvaknutí. Světlo zevnitř je oslepilo. Fredrik musel zamrkat, než mohl oči zcela otevřít. Ti dva v uniformách už byli vevnitř, předklonění běželi každý podél jedné zdi, zbraně připravené k výstřelu. Andreas stál v průchodu a pistoli měl zvednutou ve výši prsou.

Místnost byla velká jako školní třída, zdi a strop zářily bílou barvou. To světlo vydávaly dvě řady holých zářivek u stropu. Na šedém lesklém linoleu byla kaluž krve u dveří obzvláště zřetelná. Podél zdí stály pracovní stoly přeplněné zkumavkami, pipetami, pinzetami, plastovými stojany a dalším laboratorním vybavením.

Ve skříňkách nad tím stály baňky, váhy, průhledné plastové kelímky a další zkumavky ve stojanech a pod stoly byly lednice a nádoby s plynem. Laboratoř. Nepořádek nasvědčoval tomu, že ji někdo prohledával. Na konci místnosti byly pootevřené dveře. Muži v uniformách vrazili dovnitř.

„Čistý!“ křikl jeden z nich.

Fredrik si sundal vestu. Měl žízeň. Srdce mu bušilo, dýchal mělce a rychle. Potil se.

„Co je to kurva za místo?“ ozval se Andreas. „Tady se asi na modlitby nescházeli.“

Fredrik požádal policisty, aby nahlásili Synne, že tu budou potřebovat technickou jednotku.

„A někoho, kdo rozumí chemii. Někoho, kdo by nám dokázal říct, co to do háje je.“

Klekl si před jednu ledničku. Opatrně odlepil dvířka. Prázdná. Zkusil další. Všechny byly prázdné.

„Dobrý den, dovolali jste se Kari Lise Wetrevé, Křesťanská lidová strana. Děkuji, že voláte, ale bohužel nemůžu hovor přijmout. Pošlete mi zprávu a já se ozvu. Pokud voláte kvůli rozhovoru, kontaktujte prosím moji poradkyni Tinu Holtenovou. Na shledanou!“

Gerhard Monsen přitiskl dlaně k sobě. Pohledem přelétl konferenční sál. Nápadně dlouho mlčel.

„Politika,“ začal. „Umění možností.“

Rozeplnul si těsný, ručně šitý oblek. Díky svému nezbednému výrazu vypadal mladší, než ve skutečnosti byl. „Bez výsledků není politika ničím jiným než cvičením v masochismu. A nekonečnou řadou jednohubek a sklenic červeného bulharského vína.“

V odpověď zazněl tlumený smích. U každého kulatého stolu sedělo na deset poslanců, předsedů politických stran a poradců. Řečník, který teď sestoupil z pódia mezi ně, se zadíval na osazenstvo stolu před sebou. Seděli u něj předsedové stran.

„Přišel jsem diskutovat o tom, co je třeba. Co potřebujeme od vás. Co je potřeba, když budou politikové čtyř pravicových stran poprvé v historii naší země vládnout společně. Skutečně budou politiku vytvářet. Pocítí sílu politické gravitace. Dokážou rozdávat, aby mohli něco získat.“

Podle toho, jak vyslovoval hlásku R, se dalo odhadnout, že je ze západního Norska.

„Pokud některá ze složek mocenského aparátu tenhle zákon neuznává, vznikne vláda, která postupně pohltí sama sebe.“ Vy-cenil křídově bílé zuby v hollywoodském úsměvu. „A ve smrtelné křeči padne k nohám opozice toužící po pomstě.“

Pauza.

„Aby ji nepřátelé rozcupovali a pozřeli.“

Kari Lise Wetreová si prohlížela tváře kolem sebe. Po osm let byli těmi supy oni. Opozice. Průzkumy veřejného mínění

prozrazovaly, že svoji práci dělají dobře. Kostra předchozí vlády bude brzy ozobaná doběla.

„V den, kdy vytvoříme vládu, musíme své nepřekonatelné sváry odložit. Protože plevel, který bují v politice, má jednu vlastnost společnou s plevelem, který známe z přírody — dokáže nakonec roztrhat i beton. A žádná vláda by tomu nedokázala vzdorovat. Ani tahle.“

Pauza.

„O tomhle bych dnes chtěl mluvit.“

Jako tanečník tanga se obrátil a ustupoval zpět k pódiu.

V den, kdy vytvoříme vládu, opakovala si v duchu. Co kdyby volby skutečně vyhráli? To by zemi vládla společně s těmito lidmi. Ne. Nevládla by. Měnila by ji. Měnila by ji s nimi. Předseda vlády bude z Konzervativní strany. To je jasné. Jsou největší. Podívala se na Simona Riebeho. Pokud by se u kulatého stolu dalo mluvit o nějakém čele, pak by předseda Konzervativní strany seděl právě v něm. Popelavě šedé vlasy měl státnicky hladce sčesané z opáleného obličeje. Perfektně hladké a vybělené zuby zářily nad královsky modrou kravatou. Tmavý oblek mu obepínal tělo jako rychlobruslařský dres. Budoucí norský předseda vlády.

Riebe na ni mrkl. Měl zvláštní dar vycítit, že ho někdo pozoruje. Přimhouřil oči. Až nestoudně.

Křesťanská lidová strana se bude bít za to, aby se jejich předsedkyně, Vibecke Fiskviková, stala ministryní financí. Obloustlá, žoviální matrona, nacpaná v kostýmu, vypadala vedle Riebeho jako ta nafouknutá japonská ryba. Prsa jí přetékala na stůl. Vibecke pocházela z odlehlých fjordů na západním pobřeží, kde měli základnu nejkonzervativnější členové strany. Zvládne takovou pozici? Být ministryní financí? Kari Lise Wetreová o tom pochybovala. Ale tu pochybnost střežila jako státní tajemství. Kari Lise prohrála souboj o vedoucí pozici — strana chtěla Vi-

becke. A ta se teď musí podkopat sama. Teprve potom přijde řada na ni.

Řečník, Gerhard Mosen, patřil k legendám Konzervativní strany. Narodil se v zahraničí, měla dojem, že v Německu, do norské středostavovské rodiny. Nastoupil na vojenskou školu a udělal kariéru u námořnictva. Na konci šedesátých let dobře investoval své peníze a na začátku sedmdesátých let, kdy dokončoval studia práv, už z něj byl rejdař — milionář. Teď vystupoval jako velice bohatý filantrop, známý díky svým štědrým darům. Mladší členové Konzervativní strany označovali jeho účast na seminářích za „událost“. Pro ně byl veteránem, člověkem, který působil uvnitř strany, když byla naposledy u moci. Mosen dva roky zastával post ministra spravedlnosti a osm let byl poslancem. Wetreová si moc dobře vzpomínala, jak ji na chodbách parlamentu vždy přehlížel. Ona byla mladá poradkyně a on „pan bývalý ministr“.

„Takový nesmírně příjemný kokot,“ prohlásil o něm její manžel. A vystihl to přesně.

Tok myšlenek přetrhlo důrazné zaklepaní na rameno. Byla to Tina, její poradkyně: „Musíš jít se mnou.“

Nebojácnost. Odhodlání. Zpod maskovací kukly na ně zíraly chladné oči. Pak se na obrazovce objevilo zrnění a následně zčernala.

Nacházeli se v nejzazší temné místnosti sklepa Sluneční pasky. Blikající červené světýlko nad dveřmi prozrazovalo, že je alarm zapnutý. Podlahu pokrýval tlustý plstěný koberec, pod stolem hučely větráky. Bylo cítit rozehřátý plast a spálený prach. Vůně elektronického věku. Na stole stály čtyři obrazovky, na každé se obraz dělil na čtyři okna. Najít záznam od stodoly nezabralo Andreasovi ani hodinu.

„Dobrá práce. Upozorním na to Synne,“ řekl Fredrik a poplácal kolegu po rameni.

„Díky, partáku,“ odpověděl Andreas.

Partáci. To byli oni. Fredrik Beier a Andreas Figueras.

Ve snaze uklidnit politiky bažící po výsledcích založil policejní ředitel Neme „policejní gerilové skupiny“, jak tomu sám říkal. „Malé taktické jednotky, které se budou rychle a bez byrokratických průtahů pohybovat mezi případy. Budou vyšetřovat a odhalovat. Ponesou název *vyšetřovací týmy*.“ Název okouznil jak politiky, tak novináře a tím se očividně spláchla tak polovina celé práce. Podle novinářů sestávaly týmy ze „zkušených, zodpovědných a vyzrálých vyšetřovatelů“, jejichž policejní srdce tluče pro obyvatele města. Na ředitelství všichni věděli, že ve vyšetřovacích týmech pracovaly tři typy lidí: ti neschopní, ti nešťastní a ti, kteří upadli v nemilost.

Andreas patřil bezpochyby do třetí kategorie. Vždy pracoval tvrdě, při výsleších byl jeden z nejlepších, analytik, který miluje

složité případy, ale zároveň vyšetřovatel, jehož asertivita se rovná nule a který vypotřebuje veškerou svou sociální empatii na pohřbech a podobných povinných událostech a na nic jiného už mu nezbyvá. Jeho kariéra zamrzla. Odumřela. Vyčerpala se a unaveně odpadla jako prostitutka po silvestrovské šichtě.

Oproti tomu Fredrik se považoval za jednoho z těch nešťastných. Přepadala ho náhlá úzkost a ta byla u testosteronem nabitě policie tabu. Ale sloužil policii dobře po mnoho let. „Potřebujeme i nějaké dobré vyšetřovatele,“ řekla mu tenkrát Synne a zatáhla za něj oběd. Co sakra můžete na něco takového říct? Hned se mu vybavilo to neštěstí. Aby ta pilulka nebyla tak hořká, nechali ho, aby si sám vybral parťáka. A on si vybral Andrea-se. Protloukali se spolu jako dva staří bručouni, co se pamatoval. Přes vraždy, únosy, zneužití a jiné tragédie. Taková svinstva člověku pomalu ubírají sil. Ale zase při jejich řešení narazí na pár přátel.

Brzy se ukázalo, že kvůli takovým velkým úkolům „gerila“ pana policejního ředitele nevznikla. Namísto toho měl Fredrik pocit, že je odstavili k nekonečné řadě manželů bijících své ženy, kamarádů, kteří znásilní své kamarádky, a tyranů dětí. K případům, kde je dobře známý pachatel i oběť s obličejem plným modřin. Jednotlivé případy. Rychlé případy. Lehké případy. Fredrik nenáviděl každyčkový den a Andreas jeho nenávist sdílel. Byli přece vyšetřovatelé, ne úředníci.

Ale tohle byla jenom jedna strana mince. Jednou za čas se přece jen objevil případ, který z nich zase udělal policisty. Chtěl pomáhat obětem všech těch svinstev, domodra zmláceným dětem a na smrt vyděšeným ženám, ale už nedokázal snést pomyslení na další den, na další vyšetřovací místnost, na další dítě a selhání těch, kteří nesmějí selhávat. To na něj bylo moc. Moc otázek, na které je třeba odpovědět. Příliš mnoho pocitů. Protože on sám byl z těch, kteří selhali.

A teď se vynoří masakr. To si do háje nemůže nechat ujít. Z laboratoře zaslechl hlas své nadřízené.

„Tohle je bezpečnostní centrála. Nebo jak tomu budeme říkat. Předpokládám, že tady Tufte seděl.“

Synne mluvila na Sebastiana Kosse, který přišel s ní. Koss vyslal směrem k partákům ledový pohled a oni ho okamžitě opětovali.

„Tufte?“ podíval se na ni Fredrik.

„Podle řidičáku jsme tak identifikovali toho zraněného. Ivar Tufte, čtyřicet dva let.“

Zírala na obrazovky. „Máme to nahrané?“

Ukázali jim záznam. Pachatele zachytila kamera namontovaná nad vraty stodoly. Sekvence netrvala více než sedm vteřin. Objevila se temná postava se samopalem, zastavila se a zadívala se přímo do kamery. Byl to štíhlý, silný muž. Ramena se mu zvedala a klesala v rytmu dechu. Klidně. Oči pod kuklou se nepohnuly. Záblesk spreje a pak už jen šedé zrnění.

Do háje. Ten pohled, věděl hned Fredrik. Bylo v něm cosi znepokojivého. Zlověstného. Na chlapa s takovým pohledem si člověk musí dát pozor.

„Všechny kamery máme lokalizované. Pět v domě, tři ve stodole a osm venku. Jedenáct z nich je zasprejovaných,“ oznámil Andreas.

Synne je všechny přelétla pohledem. „Na co potřebuje malý náboženský sbor šestnáct kamer?“ zeptala se. „Jak dobré je vlastně tohle vybavení? Kde ho získali?“

„Ty kamery jsou malé a poměrně drahé,“ odpověděl jí Andreas. „Ale jde to normálně koupit v obchodech. Výrobní čísla by nás měla dovést k prodejci.“

Sebastian Koss ještě pořád civěl na šedě kropenatou obrazovku. Fredrika napadlo, jestli si všiml toho stejného — varovného výrazu v mužově tváři.

„Ale žádné cedule nikde nejsou, ne? Takové to upozornění, že areál sledují kamery. Žádné tabulky, které by zakazovaly vstup?“ zeptal se Koss náhle a odtrhl pohled od obrazovky.

Vlastně to byl dobrý postřeh. Lidé, kteří chtějí mít klid, vřdycky vyvěšují něco takového. Většinou to stačí, aby zvědavce udrželi v dostatečné vzdálenosti. Ale tady měli kamery zabudované ve zdech a připevněné na stromech. Ukryté. Monitorovací systém Sluneční paseky měl odvrátit hrozbu. Tak závažnou hrozbu, že by na ni cedulky neměly žádný vliv. Fredrik pomyslel na mrtvé muže na prostranství nad sebou. Neštěstí jim nepomohlo odvrátit ani šestnáct kamer.

Fredrik se vrátil do laboratoře. Technici ji obrátili úplně vzhůru nohama. Těžce dýchali, zdálo se, že jim to dává zabrat. Fredrik mávl na muže, který jim velel.

„Všechno pošleme na analýzu, ale jsem si docela jistý, že nic nenajdeme. Všechno, co jsme až doteď prohlédli, je vyčištěné a vydezinfikované. Tady není ani zrno prachu.“

Technik si sundal kapuci a papírovou utěrkou si utřel pot z čela. Pak papír přeložil a použil ho ještě na krk. Fredrik na něj sklesle hleděl.

„Můžu ale říct, že tahle laboratoř sloužila k výrobě. Ne k experimentům,“ sedl si a naznačil Fredrikovi, aby mu pomohl sundat kombinézu, potřeboval stáhnout boty.

„Jak to myslíte?“

„Není tu skoro žádná literatura. Žádné poznámky. Na všech místech je to stejné standardní vybavení. Tady se nic nezkoumalo.“

Boty povolila a vyvalila se silná, nasládlá vůně potu.

„Proto bych si myslel, že se ta laboratoř buď nevyužívala, nebo tady ten sbor dělal něco, co s sebou neslo značná zdravotní rizika. Což by naznačovala ta extrémní čistota.“

Fredrik se poškrábal na hlavě. „Jestli se ta laboratoř nepoužívala...“ začal, „tak proč by ji prohledávali?“

Technik přikývl. „Přesně. Takže mám teorii, že šlo o operativní laboratoř a něco se nacházelo tady v těch lednicích. Léky nebo nějaké jedy... Možná drogy. Výroba některých druhů narkotik je celkem nebezpečná, pokud člověk neví, co dělá. Každopádně,“ spráskl ruce, „ať to bylo, jak to bylo — buď ten materiál odklidili před útokem laboranti, nebo to ukradl někdo při útoku.“

Fredrik se na něj zadíval. „Laboranti...“ pronesl pomalu. „Jedna z členek sboru byla laborantka. Aneta Wetreová.“

Na schodech ze stodoly oslnilo Fredrika šedivé denní světlo. Počínající bolest hlavy ho varovala, že jeho osobní baterii rychle ubývají čárky.

U velké várnice ve velitelském stanu čekali Synne a Andreas. Parták mu podal hrníček s kávou a Fredrik si jej podržel u úst a foukal. Vlhká mlha mu pokryla brýle. Skrze mlhu pozoroval poslední z příchozích — mladou policistku se zrzavými pihami, která hlásila, že celé ráno v okolí obcházela domy v okolí. Když si všimla, že se na ni dívá, začala si pohrávat s kelímkem v ruce a plaše se na něj usmála.

„Co říkali sousedi? Měli tady vůbec nějaké sousedy?“

„Podél hlavní cesty je pár obydlených domů. Několik rodin s dětmi. Kromě toho je tu taková malá usedlost na sever od vily, když se projde lesem. Tam bydlí nějakí staří manželé.“

Ukázala, kterým směrem. „Manželé vypověděli, že tady ta sekta bydlela celá léta. Ale žádné problémy nikdy nevyvolávali. Odhadují, že tu žilo kolem dvaceti nebo třiceti lidí. Říkali, že hlavně mladých lidí. A taky nějaké děti.“

„Do pytle,“ ozvala se bezmocně Synne.

„Děti s rodiči. Kde sakra jsou?“

Děšť ve štěrku vyhloubil hluboké kanálky. Kolo mu do nich sklouzávalo. V posledním kopci po cestě z Kjelsåsu to vzdal a sesedl. Zadýchal se a srdce mu bušilo. Z kraje lesa k němu zavanula sladká vůně vlhké zeminy a nebe nad vrcholkem kopce před ním mělo temně šedivou barvu. Byl celý mokrý, prochládlý a cítil se sklesle.

Jørgen Mostu, redaktor komerční televizní stanice TV2, opřel na kopci kolo o lavičku, podíval se na mokré sedátko a zůstal stát. Měli se sejít v šest a teď bylo šest pět. Zahleděl se přes Mariánské jezero, které leželo pár desítek metrů pod ním. Dál v údolí se šedá deka mlhy začínala trhat a vítr honil její kusy nad vodou jako zbloudilé ovečky. Když je dohnal nad zem, rozpustily se.

Ten člověk tam musel stát celou dobu, ale v tmavém běžecském úboru — softshellové bundě a běžecských kalhotách — ho mezi kmeny stromů nebylo skoro vidět. Jørgen si ho všiml teprve ve chvíli, kdy vystoupil zpoza stromů na holé prostranství. Byl vysoký a v ruce držel běžecký batoh. Vzhledem k jeho věku musel člověk obdivovat, v jaké je skvělé formě.

„Omlouvám se, že jsme se nemohli sejít dřív,“ začal. „Byl jsem na schůzi.“

Jørgen si odkašlal. „Žena si myslí, že jsem si našel milenkou — nejsem zrovna typ člověka, co v tomhle počasí vyráží na kolo,“ odpověděl a rukou si přejel po zakulaceném pupku.

Muž v tmavém oděvu se bez zájmu usmál. „Tak snad budete mít pocit, že to za to stálo,“ odvětil a otevřel batoh.

„Znáte Anetu Wetreovou?“

Jørgen zavrtěl hlavou.

„To je jedno. Matku znáte. Kari Lise Wetreovou.“

Muž se na něj významně podíval: „Na téhle flashce jsou dvě fotky. Na jedné je Aneta Wetreová, na druhé Muhammad Chálid Umar.“

Jørgen sraštil čelo a tázavě se na něj zahleděl. Tohohle člověka znal.

„Před hodinou po Umarovi vyhlásili pátrání v souvislosti s pěti zastřelenými na usedlosti Sluneční paseka, což je jen pár kilometrů odsud,“ pohodil hlavou. „Sídlila tam nějaká sekta, říkají si Boží světlo, a Aneta Wetreová k téhle sektě patří.“

Jørgen zavrtěl nevěřicně hlavou.

„Ježiš. Takže... Aneta Wetreová? Je mrtvá?“

„Pohřešovaná.“

Muž vykročil k lesní stezce.

„Stihneme zprávy v devět?“

Vídeň, duben 1937

Nikdy nikoho neudeřil. Teď ji bil tak, jak si to celých devět let přál. Rozevřenou dlaní, co mu síly stačily.

Rány přehlušoval rachot vozů pouličních obchodníků, klapání koňských podkov na Mahlerstraße i odbíjení z kostela svaté Anny, které po chvíli utichlo. V malém bytě bylo cítit mýdlo.

„Cos to udělala, Elso?“

Jeho výslovnost se téměř nelišila od toho, jak mluvili místní. Mladý Nor poslouchal ozvěnu vlastního hlasu, drobná žena s ještě povadlým břichem se zatím narovнала. Elsa Schraderová měla tváře celé rudé. Její hlas zněl nějak z dálky, jako by se mezi nimi tyčila zeď.

„Profesor říkal, že budeš reagovat takhle. Ale je to moje rozhodnutí. Bylo to moje dítě.“

„Je to naše dítě.“

„Žádné dítě to nebylo.“

Prudce odstrčila kufr z postele. Jeho osobní věci se vysypaly na podlahu. Oblečení, knihy, které se mu do kufru vešly, boty, holicí potřeby a hřeben. Hřeben. Klekl si a házel věci zpátky. Nenávistně k ní vzhlédl. Se záští, s jakou zrazený nenávidí zrádce. Žena, která slibovala, že s ním zůstane navždy, už neexistovala.

„Porodila jsem nestvůru, Kolbeine. Teď se má líp.“

Elsa zírala nepřátelsky do země, dokud Kolbein nepopadl kufr a neodešel.

Vůbec to nebyl lehký porod. Porodní asistentka a lékař říkali, že nechápou, proč si ta malá dává tak načas. V čekárně páchnoucí

éterem proseděl celé hodiny. Zdravotní sestry pobíhaly sem a tam. Uklidňovaly ho. Vždy s hlubokým respektem. Oba přece byli vysoce postavení akademici. A pracovali pro něj — pro slavného profesora Eliase Brinche.

Ještě cítil v prstech vlhké teplo dětské kůže. Vybavoval si vůni sotva narozeného tělíčka a v uších mu ještě zněla ozvěna zoufalého nářku, jak dítě volalo po matčině prsu. Ale s Elsou nic nehnulo od chvíle, kdy poprvé nahlédla do pojízdné postýlky a uviděla přerostlou hlavičku a vytáhlé končetiny.

„Proč se nemohla narodit mrtvá? Proč žije?“ brečela Elsa.

Vagony bušící do kolejí, jarní vzduch, který pronikal pootevřeným oknem, vůně hnoje a čerstvě zorané půdy. Viděl sedláky s ostře řezanými rysy mezi vinohrady, zaprášené muže s cigaretou zavěšenou v koutku úst na kraji cesty. Na vlakových stanicích slyšel smích žen, přehnaně hlasitý, jak na ně dolehlo nadšení z cesty. Jako by na světě existovaly jenom samé dobré věci.

Nad Evropou se stahovala mračna. Venkovské Norsko nepřicházelo pro člověka, jako byl on, v úvahu. Takže musel do Londýna.

Londýn, únor 1943

Zimní lepivá mlha vše utlumila. Kolbein Ihme Monsen spěchal přes most. Od sklepního bytu v Ridgmount Gardens ho ještě dělilo množství temných uliček, ale on už nepochyboval. Někdo ho sledoval.

Zachvátil ho pocit zoufalství a nebylo to poprvé. Tuhle hrůzu už zažil a šrámy, které po sobě zanechávala, byly hluboké. Jednou běžel vyděšený tak daleko, že už se ani nemohl nadechnout. Jindy se snažil skrýt před světly oken tohoto milionového města v temnotě. Naposledy se pouze zastavil, uprostřed noci. Namlouval si, že se mu tak podaří svoji fantazii vyzvat na souboj — protože žádný pronásledovatel přece neexistuje. Proč by ho měl někdo pronásledovat? Vždyť nikdo nic netuší.

Ale dnes večer se zase třásl strachy. Protože cítil, že teď je to jiné. Byl si jistý, téměř zcela jistý, že tentokrát se nespletl. Někdo ho sledoval.

Vrazil ruku hluboko do kapsy vybledlého kabátu a nahmátl kostěnou rukojeť. Stiskl ji tak pevně, až se mu kůže na dlaních vmáčkla do rýh po gravírování. Jeho iniciály. Kdyby to tak byl nůž, a ne ten pitomý otcův dárek za zkoušky. Hřeben! Přidal do kroku.

Večerní přednášku měli na Přírodovědecké fakultě v kampusu v Birkbecku, v takzvané Galapážské posluchárně. Přestože byli kolegové, Kolbein se starým profesorem, který stál na pódiu, nikdy nepromluvil.

Ne, proč by měl jeden z nejslavnějších biologů z celé univerzity ztrácet čas s někým, jako je on? Nějaký magistr z ospalého

Oddělení blanatých obratlovců? Občas dumal nad tím, jaký plaz je vlastně on sám. Možná nějaký ještěř. Ve Vídni se naparoval jako ta australská agama límcová — okázale, sebejistě, samá barva. Ale tady je sám. Tady je potřeba splynout s davem. Nikdo se to nesmí dozvědět. To by ho zničilo. A tentokrát už definitivně.

Cítil by se poctěn, kdyby jej stárnoucí profesor mezi ostatními studenty v zadní řadě přírodovědné posluchárny poznal, protože sám byl donedávna také rasový biolog. Ale lidé si tak už neříkali. Profesorem prorokem byl Charles Darwin a ten předvídal, že darwinismus se netýká jenom jednobuněčných organismů, rostlin a zvířat, ale také lidí. Protože Darwin věděl, že rasy se mění. Bojují. Rozvíjejí se u nich typické rysy. Samozřejmě to platí i pro lidské rasy, takže v souladu s přírodou je jedinou možností to, že ostatním rasám bude vládnout jedna z nich. Ta, která se nejlépe přizpůsobila a intelektuálně a sociálně rozvinula — árijská rasa. Cokoliv jiného by znamenalo výsměch samotné evoluci.

Právě během přednášky přepadl ten strach Kolbeina poprvé. Setkali se totiž pohledem a starý profesor zaváhal. Jako by si ho vybavil. Na základě fotografie, z nějakého článku nebo z některého z mnoha sympozií, kde se setkávali lidé jako oni. Ale pak pokračoval pohledem dále. Zůstal jenom ten nepopsatelný pocit neklidu. Pocit, že si ho někdo všiml.

Pospíchal po kamenných schodech do sklepního bytu. Šmátral po klíích v kapse. Když cvakl zámek, ztuhl. Nahoře na schodech se objevila obrovská postava a dolů se táhl její dlouhý temný stín.

Londýn, únor 1943

„Musíme si promluvit,“ zašeptal hluboký hlas.

„Ty?“ odpověděl Kolbein tiše.

„Konečně,“ odpověděl muž.

Během cesty z Ridgmount Gardens přes Hyde Park mlčeli. Kolbein se musel snažit, aby s mužem, který měl téměř dva metry, udržel krok. Nakonec se zastavili před edwardiánským cihlovým domem v honosné čtvrti Kensington. Vysoký muž se nejdříve ujistil, že jsou sami, a teprve pak otevřel dveře.

Nor vklouzl za ním do bíle vymalované kuchyně s jalovcovou podlahou.

„Teď, myslím, něco potřebujeme,“ řekl ten druhý, když zatáhl závěsy a protáhl se tak mocně, až se mu ručně šité bavlněné kalhoty natáhly k prasknutí. Něco zacinkalo — lahev whisky Glenlivet. Jednosladová.

„Sledují tě, Kolbeine.“

Skotský přízvuk měl stejně výrazný, jak si ho Kolbein pama-
toval. Takže se přece jenom nezbláznil — opravdu ho někdo sledoval.

„Oni...? Úřady? A co ty?“

John Monkland Acton se na něj přes červeno-bílý kostkovaný ubrus dlouze zadíval. Připravil dvě silnostěnné sklenice, vytáhl korek a do každé nalil tak dva centimetry. Zazubil se. Neřekl nic, jen se uculoval. Takže to byla pravda. Kolbein nedokázal ani říct, kolikrát Elias Brinch Johna vztekle obviňoval ze špionáže pro

britskou stranu. John to odmítal. „Jsem loajální vůči vědě. Vůči vám a vědě,“ ujišťoval ho.

„Říká se, že prý jsi teď pan magistr. Magistr čeho, jestli odpustíš takový hloupý dotaz?“ zeptal se John.

Kolbein vytáhl hřebínek, rozložil jej a přičísl tmavě blond vlasy, aby ležely tak, jak chtěl. Pak se napil, opřel se a nechal alkohol stéct do žaludku.

„Blanatí obratlovci,“ odpověděl tiše. „Plazi a tak,“ dodal, i když John samozřejmě věděl, o co jde.

Ani to nebyla lež. Získal v tom oboru titul. Svůj první, na studiích v Bergenu.

Dlouhán na něj nevěřicně zíral. „Takže ty... všechno jsi prostě opustil? Člověk s takovým talentem. S takovou skvělou pověstí.“

„Vídeň je uzavřená kapitola,“ řekl Kolbein a vyprázdnil sklenku.

John jim znovu nalil.

„Bylo to tam na mě moc ponuré. Potřeboval jsem nějakou jinou zemi, jiné město. Žádné přízraky a žádná minulost.“

Skot se na něj zadíval. „A funguje to? Nový začátek?“

Kolbein se uchechtl.

John opustil Vídeň nedlouho po něm. Když propukla válka, stal se z něj kryptoanalytik britské vojenské rozvědky.

„Pracuji na jednom obzvlášť neoficiálním projektu, nesmíme o tom mluvit. O tom, co děláme ani s kým pracujeme. Bydlíme na vojenské základně a málokdy dostaneme propustku ven. Jsem tady, protože si myslí, že jsem jel za svojí těhotnou sestrou. Ale ani moje rodina netuší, co dělám.“

John se na něj zpříma podíval.

„Musel jsem se přesvědčit, že tě nikdo nesleduje. A musel jsem se přesvědčit, že nikdo nesleduje mě. Teprve potom jsem

tě mohl oslovit. Člověka v mém postavení by mohli hnát před vojenský soud jen za to, že si s někým jako ty vyměnil pohled.“

Ta slova Kolbeina zabořila — *s někým jako ty*. Jako by on sám nebyl ten, kdo nenáviděl Eliase Brinche silněji a intenzivněji než si nějaký samolibý Brit vůbec dokázal představit. Ještě jednou ho to ale utvrdilo v tom, že udělal dobře, když se rozhodl svoji minulost tajit. Protože by to nepochopili. Nikdo by to nepochopil.

Skot se na dlouhou chvíli odmlčel a pak pokračoval. „Měli jsme za úkol dešifrovat německé zprávy. V tom jsme sakra dobří, ale nesmím prozradit, proč to tak je.“

Nechlubil se. Spíš to říkal jaksi smutně. Musel se přemáhat, aby myšlenku vyslovil nahlas. Aby o tom mluvil s někým zvenku. A Kolbein přemýšlel, proč se mu svěřuje.

Jako by John pochopil, na co myslí, rozhodil dlaně: „Už to bude.“

Vstal a z koženého kufříku u dveří vytáhl tlustou obálku. „Vzpomínáš?“

V obálce se nacházel mosazný rámeček velký asi jako kniha, sklo bylo zaprášené. Na úzké paspartě pod černobílou fotografií stálo krasopisně: *Vídeň 1931*. Kolbein přejížděl prstem po tvářích na obrázku. Nemusel je počítat, věděl, že jich je osm. Sedm studentů s profesorem, seřazených před velkými klenutými okny u hlavního vchodu univerzity postavené podle návrhu architekta Heinricha von Ferstela roku 1884. *Universität Wien*.

Vzadu, zcela vlevo, stál jeden Švéd — Ulf Plantenstedt. Měl tmavé, dopředu načesané vlasy, oblek s jemným černým proužkem a začínající dvojitou bradu. Vedle něj stál Thomas — Rakušan, matematik s knírkem a koží bradkou a pěšinkou uprostřed. V koutku úst měl jako vždy jaksi arogantně zavěšenou lulkou. A samotný Kolbein s přepečlivě ulíznutými vlasy a hladce oholenou tváří. Vypadal šťastně. Musel připustit, že taky působí trochu arogantním dojmem.

„Je to dávno,“ řekl zamyšleně.

„V dubnu to bude dvanáct let,“ odpověděl John.

John se tyčil vedle Kolbeina, převyšoval většinu lidí o hlavu. Kudrnaté vlasy mu trčely zpod tmavého plstěného klobouku, jaký nosívali chicagští gangsteři. Měl výrazné ostré rysy a sebejistý výraz. Jako poslední stál v zadní řadě Sigmund, chemik s jemnými tmavými kudrnami a kulatými brýlemi. Jako jediný si na sobě nechal laboratorní plášť.

„Slyšels o něm něco?“ zeptal se Kolbein a poklepal na fotografii na židovského kolegu.

John zasmušile zavrtěl hlavou. „Taky se bojím, co se mohlo stát Ljubě. Co jsem slyšel, tak je Kyjev v troskách.“

Mohutná Sovětka s koňským obličejem seděla v přední řadě vpravo. Vlasy měla ostříhané na mikádo a z beztvarych šatů jí vyčnívaly tlusté kotníky. A vedle ní seděl on. Profesor. Elias Brinch.

Kolbein těžce polkl.

Jejich mentor byl středem celé fotografie. Jasně oči mu hořely, nepatrně se předkláněl. Měl na sobě dokonale padnoucí kostkovaný vlněný kabát, který — jak Kolbein věděl — voněl vodou po holení značky Lenthéric. V klíně držel diplom. *Cena Rudolfa IV. za vynikající vědecké výsledky. 1931. Profesor Elias Brinch.* Profesorovi táhlo na čtyřicet, ostatní byli mladší.

Levou ruku měl profesor volně vedle stehna, blízko ruky druhé sedící ženy. Ale i když si člověk fotografii pozorně prohlížel, což Kolbein dělal nespočetněkrát, nedalo se zjistit, zda se dotýkají, nebo ne. Byla to Elsina ruka. Elsa seděla zpřímá, s koleny těsně u sebe, pózovala po boku svého učitele. Z jejího pohledu cítil sebejistotu a flirt. Dlouhé vlasy si vyčesala nad úzký voňavý krk a na šaty, které měla ten den na sobě, splýval jen jediný pramen vlasů. Tvář měla jasnou, drobnou, skoro až pohublou, ale oči a rty veliké a žhavé. Horké rty, jako vždy. Boční světlo se

postaralo, aby její prsa házela hezký stín. Tak, jak byla Ljuba ošklivá, byla Elsa krásná.

Nad hlavami stojících mužů stálo nadepsáno slabou tuší:
Vídeňské bratrstvo žije. Věčný život! Věčná sláva! Tvůj přítel Elias.

„Vídeňské bratrstvo,“ zašeptal Kolbein.

Znělo to, jako by právě pohlédl do očí nějakému přízraku.

Londýn, únor 1943

Pokud mohl Kolbein soudit, byl John Monkland Acton génius. Do profesora Bratrstva se dostal proto, aby jim pomáhal se složitými výpočty, odhady a kalkulacemi v rámci rasového výzkumu. Nikdy nepatřil ke Kolbeinovým oblíbeným, na to byl tenhle skotský kluk z lepší rodiny až moc samolibý. Teď Kolbeinovi došlo, že se ho bál. Bál se, že mu tenhle ramenatý matematik s jazykem jako břitva bude chtít Elsu přebrat. Že mu ji vezme. Ale rána přišla z jiné strany.

„V korespondenci, kterou dešifrujeme, se občas objeví i nějaké soukromé zprávy,“ díval se na Kolbeina upřeně. „Gretel opět nemocná. Táta jí chybí,“ napodoboval. „Může jít o maskované vojenské zprávy, můžou to být jména agentů a akcí. Ale často nejde o nic jiného, než co to skutečně je. Zprávy z domova. Před časem jsem dešifroval takovouhle zprávu.“ John začal odříkávat perfektní němčinou: „Nejdražší E. Jsem tak hrdý. Práce intenzivnější. Výsledky zasílám nepřetržitě. Bratrstvo žije. Z celého srdce myslím na tebe i malého EG. E.“

Kolbein si všiml, že se John snaží přecíst jeho reakci.

„Odešlo to 12. října 1942 z vojenského velitelství v jižním Norsku do stanice v Heidelbergu.“ Kolbein čekal beze slova na pokračování. Hrál si s hřebenem, prsty přejížděl po slabounkých slonovinových zubech. Zpívaly jako harfa.

„Nejdřív mi to nedošlo. Ale zpátky na obytně mi to secvaklo. Bratrstvo. Zkratky. E. a E. A EG. Elias a Elsa. A malý EG?“

John se na něj s vážným výrazem zahleděl. „Elsa...“

Odkašlal si. „Elsa znovu otěhotněla. Chvilí poté, co jsi odjel z Vídně. Mají s profesorem dítě. Syna.“

Syn. Zloba se do něj konečně jedovatě zahryzla. Varanovo kousnutí. Svaly na ramenou, na rukou i na prstech se zařaly, žíly na krku se mu napjaly a uvědomil si, že mu tvář ztuhla v podivné grimase.

Několik zubů na hřebeni se pod tlakem jeho prstů zlomilo a rozlétlo po stole.

„Věděl jsem, že čeká dítě,“ odpověděl unaveně. „Elsa mi psala. Takže to je kluk? Zdravý?“

John si rozpačitě odkašlal. „Myslím, že ano. Narodil se v době, kdy se Bratrstvo rozpadlo. Viděl jsem ho jen jednou.“

„A... zmínila někdy svoje první dítě? Naše dítě?“

John zíral na ubrus.

„Bůh ví, jak toho chlapa nenávidím,“ zašeptal Kolbein.

Odkašlal si. Zvedl hlavu. Tohle ale znamená...

„Brinch a Elsa obnovili činnost Vídeňského bratrstva?“

John přikývl. „Našel jsem tři podobné zprávy.“

Ukázal na obálku, ze které předtím vytáhl fotografii. Tenounké papíry šustily, když je Kolbein rozkládal. Na všech bylo razítko *TOP SECRET*.

„Tohle je první. Odeslaná 2. června 1941, před rokem a půl,“ řekl John a ukázal prstem na jeden arch. „Jsem velice vděčný. Těším se na setkání. Zevrubné popisy a návrhy. E.“

Ještě ten podzim, 5. září: „První transport dorazil vlakem. Řecko vypadá slibně. Výsledky testů dle očekávání. E.“

John přesunul prst na poslední papírek. „A pak na Vánoce ‚mezi svátky‘ přišla tahle: ‚Locusta. E24G554. E.‘“

„Locusta,“ řekl Kolbein tiše.

„Locusta,“ konstatoval John. „Proto to tak spěchá. Proto jsem tě kontaktoval.“